वमतोबाणान्विसृजतइत्यर्थः ॥ १५ ॥ पर्जन्यइंद्रः ॥ १६ ॥ महीं साधितुमर्हति ॥ जेतुमुद्युक्तेइत्यर्थः ॥ किमर्थंतत्राह ॥ त्वन्निमित्तइति ॥ त्वत्प्राप्तिप्रयोजनइत्यर्थः ॥१७॥१८॥ भर्तृस्नेहान्वितं रामस्नेहान्वितं वाक्यं हनूमद्वाक्यं सौहार्दाद्रामप्रेम्णा अनुमानयत् अपूजयत् ॥१९॥२०॥ मोक्षणं भवेत् ॥ अद्य स्थित्वा श्वोगमनेइतिशेषः ॥ २१॥ ततोहीति ॥ ततोपीत्यर्थः ॥ एकाहवासोत्तरं गमनेपि पुनरागमनाय तु संदेहएव तत्संदेहे सति मम प्राणानामपि संदेहएव ॥२२॥ तदाह तवेति॥तथाच मज्जी

नहिपश्यामिमर्त्येषुनासुरेषुसुरेषुवा॥ यस्तस्यवमतोबाणान्स्थातुमुत्सहतेग्रतः॥ १५॥ अप्यर्कमपिपर्जन्यमपिवैवस्वतंयमं ॥ सहिसोढुंरणेशक्तस्तवहेतोर्विशेषतः ॥ १६॥ सहिसागरपर्यंतांमहींसाधितुमर्हति॥ त्वन्निमित्तोहिरामस्यजयोजनकनंदिनि ॥ १७॥ तस्यतद्वचनंश्रुत्वासम्यक्सत्यंसुभाषितं॥ जानकीबहुमेनेतंवचनंचेदमब्रवीत् ॥ १८ ॥ ततस्तंप्रस्थितंसीतावीक्षमाणापुनःपुनः॥ भर्तृस्नेहान्वितंवाक्यंसौहार्दादनुमानयत्॥१९॥ यदिवामन्यसेवीरवसैकाहमरिंदम॥कस्मिंश्चित्संवृतेदेशेविश्रांतःश्वोगमिष्यसि॥ ॥ २०॥ ममचैवाल्पभाग्यायाःसान्निध्यात्तववानर॥ अस्यशोकस्यमहतामुहूर्तंमोक्षणंभवेत् ॥ २१॥ ततोहिहरिशार्दूलपुनरागमनायतु॥ प्राणानामपिसंदेहोममस्यान्नात्रसंशयः॥२२॥तवादर्शनजःशोकोभूयोमांपरितापयेत्॥दुःखाद्दुःखपरामृष्टांदीपयन्निववानर ॥ २३॥ अयंचवीरसंदेहस्तिष्ठतीवममाग्रतः ॥ सुमहांस्त्वत्सहायेषुहर्यृक्षेषुहरीश्वरः ॥ २४ ॥ कथन्नुखलुदुष्पारंतरिष्यतिमहोदधिं॥ तानिहर्यृक्षसैन्यानितौवानरवरात्मजौ॥ २५॥

वनमसंभावितमेव पुनरनागमनेइतिभावः॥ दुःखाद्दुःखपरामृष्टां अतिदुःखप्राप्तां दीपने कर्ता शोकः ॥ २३॥ अयं संदेहोममाग्रतः पुरस्तादिव तिष्ठति ॥ कोयं तत्राह ॥ त्वत्सहायेष्विति ॥ साक्षात्साधकस्य तव सहायभूतेषु मिलितेषु हर्यृक्षेषु हरीश्वरः सुग्रीवः ॥२४॥ कथमुदधिं तरिष्यति ॥ सैन्यानि कथंतरिष्यंति ॥ तौ वा कथंतरिष्यतइत्यर्थः ॥२५॥